

Jeden život

Lukáš Pardubský

Doba kdy byl svět ještě v pořádku

Co může změnit jeden život? Ve většině případů nic, ale jsou i tací lidé, co dokázali nevídané. Ten co nic nezmění je obyčejný člověk, asi tak jako vy nebo já. Lidé co mění svět, jsou obdivuhodní, mají své sny a nebojí se je za každou cenu splnit. V minulosti jich bylo dost. Někteří mění věci k lepšímu a druzí zase k horšímu, ale co na tom sejde. Stejnak nelze všechny změnit.

Můj příběh začal roku 1994 přesněji 7. srpna. Narodil jsem se mojí mamince a otci, kterého jsem nikdy neviděl. Vždycky mi říkali, že když jsem se narodil, tak se ani nepřišel podívat do nemocnice. Co si pamatuji, tak jsem se na něj ani neptal. Bylo mi to nejspíš jedno. No takže jsem bydlel společně s mamkou u jejích rodičů.

První vzpomínky, které si dovedu vybavit jsou z doby, kdy jsem chodíval do školky. Jako každé malé dítě jsem si bezstarostně hrával. Byla to dobrá doba. Vzpomínám si na pár okamžiků z té doby. To jsem takhle po ránu ležel pod stolkem s kamarádkou a koukali jsme se na dveře, jak ostatní děti přicházejí. Byla tam taková kuchyňka na hraní a v ní i takový sporák s plastovým okýnkem. No a jak jsme vylízali ven, tak ta kamarádka do toho omylem kopl. Ten plast se rozbil, ale bylo to na mě. Tenkrát mě to štvalo, protože mi učitelky nevěřili i když jsem jim říkal pravdu.

V létě jsme chodívali na hřiště hned před školkou a když bylo opravdu teplo, tak jsme tam měli i bazének, který napustili vodou a mi se mohli koupat. Kolem toho bazénku bylo zábradlí. Tenkrát jsem nedával pozor a ruku položil na to zábradlí. Jenže se tam někde vzala vos a já ji omylem přimáčkł. Řval jsem jako tur, bylo to dost nepříjemný. Snad

každý ví jaký je štípnutí vosy.

Když mě bylo asi šest, tak si mamka našla přítele. Jednou přišel k nám za mamkou a mě přines lego. Lego, puzzle a podobný věci mám rád do dnes, takže mě to potěšilo. Nějaký čas spolu chodily a nakonec se i vzali, ale to bylo až dýl.

Kolem šestého roku jsem se učil jezdit na kole, možná to bylo i dřív, ale to přesně nevím. Pamatuji si, že jsem byl u babičky na zahradě. Bylo to někdy v podvečer a já tam seděl na kole a snažil se rozjet. Byl jsem v tu dobu docela tvrdohlavé dítě. Zkoušel jsem to pořád do kola a najednou jsem jel. Celej šťastnej, že se mě to povedlo jsem seskočil z kola a běžel za babičkou a dědou, ať se jdou na mě podívat, že už to umím.

No, ale kolem šestého roku se chodí k zápisu do školy. Sice jsem měl rok odklad, ale i tak jsem na zápisu byl a to dvakrát. Nevím jestli to bylo poprvé nebo podruhé, ale byl klasickéj podzimní den. Venku přšelo, na zemi bylo listí a krapánek foukalo. Byli tam na mě hodní, ale i tak jsem tam plakal a ani jsem nevěděl proč. Ten mámin přítel se mě za to pozdějš smál, ale dnes, už vím co bylo důvodem k pláči. Nejspíš jsem si dobře uvědomoval co mě čeká. Měl jsem opustit místo, kde mi bylo dobře a místo toho jsem měl chodit do té slavné školy. Dnes, už vím co je škola zač a pravděpodobně jsem to tenkrát viděl podobně, ale nemohl jsem nic dělat, ať jsem chtěl nebo ne tak jsem tam musel.

Nemysli!

Prvňáček, snad každá maminka i babička se chlubí tím, že mají doma prvňáčka. Nevím co na tom vidí. Já osobně lituji všech dětí, co byly do tohoto koloběhu vrženy. Bohužel dítě o sobě v tomto systému nemůže rozhodovat a tak mu nezbude nic jiného než se podřídít a dělat to co se po něm chce. Chudák takové dítě přestane prakticky žít svůj vlastní život.

A to se týká nás všech, takže i mě. Nevěděl jsem proč a snad jsem se na to ani neptal, prostě jsem dělal to co chtěli i když já sám nechtěl. Byl jsem vytažen, z toho na co jsem byl zvyklí a vhozen do prostředí co se mi vůbec nelíbilo. První školní den, velká sláva pro maminky, ale chudáci děti jsou z toho všeho zmatení. Naštěstí jsem tam měl kamarádku a tak jsem si sedl do lavice s ní, protože nikoho jiného jsem tam neznal.

První školní dny utíkali, ale stále jsem si nemohl zvyknout. Pamatuji se, že jsem i několikrát brečel, protože jsem tam nechtěl být a nechtěl sedět v lavici a poslouchat to co nám sypali do hlavy. Čas utíkal a já si pomalu začal zvykat. Sice mi to bylo nepříjemné, ale co takové malé dítě může dělat.

Postupně jsem prošel i dalšími třídami a přestalo mi to vadit. Nejspíš jsem si na to zvyk. Nakonec mi to nepřišlo ani tak hrozné. Neřešil jsem proč, prostě to tak bylo a právě tohle oni chtějí. Vytvářejí z nás bezduché bytosti s falešným pocitem svobodné vůle. Proč to, říkáte si? To nevím. Možná touží po moci, penězích a nebo jim jen ten pocit, že jsou „lepší“ dělá dobře.

Smůla na návštěvě

Možná si říkáte, proč vám vykládám takovéhle věci. Někteří se nad tím možná malinko zamysleli, ale nechali to plavat. Někteří nad tím možná přemýšlíte až moc. Ale asi spousta lidí, co to právě teď čte, si říká „To to vidí opravdu všechno tak černě?“. Nebojte není tomu tak. Jenom jsem chtěl, aby jste se trochu zamysleli.

Tenkrát když jsem byl ještě ten malý kluk, tak jsem takhle vůbec nepřemýšlel. Většina věcí mi bylo úplně fuk a jako každé dítě jsem si rád hrával. Vždycky po škole, když jsem už bydleli na náměstí, to mohlo být asi tak v třetí třídě, jsem po škole chodíval do školní družiny. Když bylo pěkně, tak jsme chodívali ven. Měli jsme tam hřiště s pískovištěm a nějaké ty prolízačky.

Pamatuji si na jeden den, kdy mě vážně snad navštívila sama smůla a držela se mě jako klíště. Ten den začal nenápadně jako každý jiný. Prostě jsem vstal, nasnídal se a došel do školy. Nic zvláštního se nedělo, až do doby než nastala výtvarka.

Malovali jsme zrovna tuží. No a prostě jak jsme malovali a malovali, tak se ta nádobka převrhla a tuž mi vytekla na kalhoty. Co s tím teď? Řekl jsem to prostě učitelce a ona na to prostě „No a co? Tohle vůbec není můj problém“. Vůbec jsem nevěděl co s tím mám dělat, no a tak jsem se rozbrécel, protože jsem věděl, že maminka mi bude za to nadávat. Celý den jsem byl kvůli tomu smutný a při tom naštvaný.

Škola skončila a byl čas oběda. Ne, opravdu si nepamatuju, co bylo tenkrát k obědu. Ale na tom snad tak moc nezáleží. No po obědě jsme s družinou šli ven na hřiště, protože bylo pěkně. Běhal jsem po hřišti s flekatejma kalhotama, tak trochu jako dalmatin s jedním velkým flekem. Jako každý den mě mamka napsala lísteček, aby mě paní družinářka pustila domů. Myslím

že to bylo vždy okolo půl třetí nebo čtvrté. Nadešel čas vydat se pomalu domů a tak jsem si vzal peněženku do které jsem si ten lísteček vždycky dal, ale on tam nebyl. Hledal jsem ho pak i v tašce, ale tam jsem ho taky nenašel. Myslel jsem, že jsem ho nejspíš ztratil. Řekl jsem to paní družinářce, ale i když věděla, že každý den chodím z družiny ve stejnou dobu, tak mě nechtěla pustit. Opravdu to pro mě byl jeden z nejsmolnějších dnů. Prostě jsem tam smutně seděl a vzlykal. Nakonec po nějaké době přijela mamka, celá vystrašená, kde jsem a jestli se mi něco nestalo. Dostal jsem vynadáno a tím můj den smůly skončil.

Když se na to podívám teď, jak jsem seděl na dvorku družiny a „nemohl“ jsem nic dělat, nepřipadá vám to tak trochu jako vězení?

Úplně nestranný

Dny a roky utíkali a jak to bývá, vše se začalo měnit. Čas plyne strašně moc rychle, ale to jsem si tenkrát neuvědomoval. Vůbec jsem si ho nevážil a strašně moc s ním plýtvat. Za těch pár let se toho změnilo strašně moc a jednou tou změnou byl druhý stupeň základní školy.

Inu jak už to chodívá po prvním stupni, kde máte na všechny předměty většinou pouze jednu učitelku, přijde ten druhý. Prvních pár dní to bylo tak trochu zvláštní. Museli jsme se stěhovat z třídy do třídy na každou hodinu. No byl to prostě zase jenom nezvyk. Postupem času jsem si na to zase zvykl. Měli jsme i několik nových předmětů a pár mě i do konce bavilo. V tu dobu jsem do družiny už dávno nechodil. Vždy po škole jsem šel do jídelny na oběd a pak domů. Bylo to takové období, kdy jsem si moc života neužíval. Moc kamarádů jsem zrovna neměl, myslím těch pravých kamarádů, takových co s vámi jsou i když nic nepotřebují. Možná bych to pojmenoval skoro jako období nicoty. Jenže jak šel čas dál, tak kamarádi odcházeli a přicházeli s tím jak se stěhovali a s tím jak se uzavíraly okolní malé školy.

Vlastně nic tak zajímavého se za tu celou dobu nedělo, až do osmé třídy, kdy k nám přestoupil kluk, protože ho v minulé škole šikanovali. No začal jsem se s ním více bavit až tak v té deváté třídě. Byl to takovej, no jak bych to řekl? Takovej ten člověk co všechno zkoumá, ale naprosto zbytečně. Bral to všechno až moc vážně. Ale byl to kámoš jeden z těch, kterým jsem mohl do určité míry věřit. Ruku do ohně by za mě určitě nedal, ale mohl jsem mu říct prakticky veškerá svá tajemství.

Byl to dobřej kluk, ale tím jak bral všechno moc vážně a ve všem se dost do hloubky šťoural, tak ho lidi brali jako úplně

jiného člověka. Moc s ním nemluvily, no a tak jsem byl asi jeho jediný kamarád ve třídě. Ale i přes to jsem mu nedokázal pomoci, když to potřeboval.

Tím jak vše rozebíral, tak nějak až moc na hlas, tak ho lidi prostě neměli rádi. Vlastně ani nevím proč, ale z nějakého důvodu se chytnul s takovým tím „vedoucím“ třídy. A ani zbytek třídy ho neměl moc v lásce. Možná, že se na něj koukali mezi prsty. Čas od času se mezi ním a menší skupinkou lidí ze třídy strhla hádka, ale vůbec si nepamatuju proč. Pamatuju si, že jednou při hodině matematiky se tam začal hádat právě s tím klukem. Postupně se připojovalo víc a víc lidí co byli proti němu a já? Já nedělal nic. I když to byl můj kamarád, tak ty lidi měli pravdu, ale on taky. Vlastně se hádali kvůli naprostým blbostem, ale já jenom neschopně přihlížel. Prostě jsem nevěděl co mám dělat, na kterou stranu se přiklonit. No na konec se ti dva poprali.

Tenkrát jsem neudělal nic, ale čas neúprosně plyne a spoustu věcí se mění. Ptáte se jestli bych udělal něco dnes? Možná ano, možná ne. Je pravda, že od té doby jsem se dost změnil, ale co se stalo, se už nedá vrátit a udělat jinak.

Krok vpřed či vzad?

Jak už správně tušíte se základní školou jsem už skončil. Není nic víc, co by stálo za zmínku z těch dob, tak se posuňme zase o kousek dál.

Většinou po základní škole se děti vydají někam na střední školu nebo a učňák. Se mnou to nebylo vůbec jiné. Po pravdě řečeno, vůbec jsem nevěděl kam dál, no a tak jsem se prostě vydal nějakým směrem. Nic jsem o něm vlastně nevěděl, byl to krok do neznáma. Nevěděl jsem co chci v budoucnu být, protože jsem byl stracený, ale i přes to jsem musel vykročit v před.

Hned po prázdninách roku 2010 „to si pamatuji přesně je to celkem nedávno“ jsem nastoupil na střední průmyslovou školu elektrotechnickou. A proč tam? No sám jsem nevěděl kam jít a protože můj děda byl elektrikář a nevlastní strejda taky, no tak jsem si řekl že to je jedno a zkusím to taky. V tu dobu jsem neměl žádné sny ani velké touhy. Vůbec jsem nevěděl co dělat.

No byl to tedy krok do neznáma, ale teď musím říct že se vyplatil. Né kvůli tomu co mě tam učili, tedy spíš tloukli do hlavy, ale proto co jsem se naučil sám, ale o tom až za chvíli. První den byl, no prostě jako všude jinde. Nikoho jsem neznal a nevěděl co přesně dělat. Možná jsem se i svým způsobem bál. Ale nebylo to tak hrozné, hned první den jsem si našel kamarády, ale i tak jsem se cítil sám, tak nějak osamocený.

Ale dny a měsíce plynuly zase dál a to neskutečnou rychlostí. Lidé odcházeli a přicházeli a to jak kamarádi, tak i lidé s kterými jsem se vlastně nijak nebavil. Ani nevím jak, uteklo to strašně rychle a dostal jsem se do druhého a pak do třetího ročníku. A právě ten třetí byl osudový, v té době se vše změnilo, celý můj život se změnil neskutečnou rychlostí,

jakoby z ničeho nic.

Co se teda vlastně stalo? V tomhle příběhu asi chybí holka co? Jo jo všechno začalo právě s ní, ale nemyslete na prasárny. Jmenovala se Bára. Jo pěkný jméno a né jen to, byla prostě nádherná. Nevím jak se mě takovému paku jako mě podařilo získat srdce takové krásky, jako byla ona. No ale stalo se. Poprvé jsem se vážně zamiloval. Jenže jsem neměl moc zkušeností a tak jsem to prostě podělal. Asi po měsíci jse se mnou rozešla a já z toho byl prostě v hajzlu. Myslím, že každý to zná. Ale právě tohle byl důvod, proč se můj život začal měnit.

V týdle době, když jsem měl zlomený srdce a teď už vím, že si za to můžu tak nějak sám, jsem se bavil s pár lidma. Jedním z nich byl Tonda. Takovej no jak to říct? Snad výstřední kluk, lišil se od většiny ostatních lidí. Byl docela malej, měl tak 160 cm a nosil brejle a k tomu všemu nosil dlouhý vlasy a možná si ho kde kdo mohl splíst s holkou. No ale zase k našemu příběhu. Byl jsem na tom tak nějak špatně a právě tenhle Tonda mi poslal jedno album, prý ať si ho poslechnu. Tak jsem si ho teda pustil, ale text jsem moc nevnímal, bylo mi to tak nějak šumák. Ale pustil jsem si to ještě druhý den a to jsem se tak nějak zaposlouchal. Jak jsem poslouchal jednu písničku za druhou, tak jsem byl čím dál víc zamyšlenější a měl jsem takový divný pocit. Pocit bez moci, strachu a zoufalství. Asi se teď ptáte co to bylo sakra za album? Já vám to povím. Bylo to album od Revolytý jménem Evoluce vědomí. Možná jej někteří znáte a ti kteří ho neznáte, tak vám doporučuju si ho poslechnout. Víím, že všichni tu možnost nemáte a tak vám aspoň naznačím o čem to celé album vlastně bylo. Zpívalo se tam o dnešní společnosti, o tom jak se lidé chovají a o tom jak s námi všemi manipulují. A kdo že to dělá? Po pravdě téměř nikdo neví kdo za tím vším stojí, ale jedno je jisté, jsou to opravdu mistři loutkaři.

Po tom co jsem si to celé poslechnul několikrát dokola, jsem

si uvědomil, že jsem ještě více ztracený. Byl to krok vpřed, či
vzad? Posud'te sami, či je lepší znát krutou pravdu a nebo
milosrdnou lež.

Období naděje a temnoty

Krok v před či vzad? Nyní vím, že to byl krok vpřed, ale tenkrát jsem to ještě nevěděl. Po tom všem, kdy jsem si žil tak nějak bezstarostně, jsem si uvědomil, v čem žiju a nevěděl jsem co s tím. Byl jsem prostě ztracený a nevěděl jsem ani zdaleka co s tím. Uvědomil jsem si, že vše co dělám, dělám vlastně fakt nerad. To, že chodím do školy, kde mě to ale už vůbec nebaví a dělám všechno co po mě chtějí, i když se to vždy snažím nějak odbýt, tak jsem se cítil bezmocný. Věděl jsem, že bych toho vše moch nechat, ale co by potom řekli rodiče? Určitě by nebyli rádi a doma bych měl peklo. A kam bych pak šel, kdybych chtěl mít klid? To jsem vážně netušil. O těchlech věcech jsem přemýšlel v té době docela často. Musel jsem z toho všeho ven!

Trvalo to docela dlouhou dobu, asi několik měsíců. I když jsem byl ztracenej, tak jsem byl skoro neustále z toho všeho neskutečně nasranej. Občas jsem si připadal opravdu jako šílenec. Ty moje nálady stáli fakt za to. Bylo mi všechno tak nějak jedno. Chtělo to čas, aby se vše nějak zpravilo.

Nebyl to čas, který vše začal napravovat. Byla to jedna malá holka. Dobře zas tak malá nebyla, ale byla stále nevinná a k tomu všemu byla chytrá. Pomalu jsme si začali důvěřovat a pomáhat navzájem. Je to fakt prima holka. Řekl jsem jí tak nějak o všem. K mímu překvapení vše chápala a to jí bylo pouhých čtrnáct let. Vážně chytrá holka. Dost mi se vším pomohla a vlastně kvůli ní jsem to ještě nevzdal. To právě ona ze mě vytvořila bojovníka. Bojovníka, který se nevzdává. To díky její nevinně, nezkaženosti a milému chování stále věřím, že je za co bojovat. No postupem času, se pro mě stala opravdu důležitá a dnes je pro mě jako sestra. A právě kvůli ní píšu

tenhle příběh. No a taky bych chtěl tenhle příběh věnovat právě jí. Jo určitě je to napsaný někde na poslední stránce, ale to vás určitě nezajímá. Vraťme se zase k příběhu.

Po tom všem, jsem neustále přemýšlel co s tím. Ale nic mě nenapadalo. Až jednou mě napadla jedna najivní myšlenka. Prostě změním svět!

Poslední věta

Změnit svět? Jak může mladej kluk změnit svět? Asi nijak. Prostě to nejde, ale než jsem na to přišel, tak to chvíli trvalo.

Musel jsem toho projít hodně, než jsem to pochopil. Pokusů jak změnit svět bylo hodně. Zkoušel jsem to přes videa na youtube, vytvořením facebookové stránky a dalšíma jinejma kravinama. Ani jedna neuspěla. Ne proto, že by to bylo nemožné, ale po pravdě řekněme si „Co zmůže jeden člověk?“. Jeden člověk nezmůže vůbec nic. Je to prostě nemožné. Celý svět prostě nikdy změnit nedokáže.

Svět je tvořen z jedinců, z lidí. Z lidí jako jste vy a já. Úplně obyčejných lidí co denně chodí do práce, aby uživili své rodiny a lidí, kteří toho využívají. Lidé co se tváří vlídně a při tom to jsou právě oni, kteří nedovolí změnit tenhle svět. Drží nás v šachu, protože kvůli nim máme strach. Máme strach cokoliv změnit. A nebo si za to můžeme sami? Možná, že to mi jsme ti špatní, protože jsme jim to dovolili. Ale na tom teď už nesejde. Nikdy není pozdě, ale je vážně těžké se odhodlat a něco udělat. Mím posledním pokusem je tato „kniha“. Ano je krátká, ale podle mě nezáleží na počtu stran, ale na obsahu co tyto strany nesou. Možná, že někdo z vás teď nad vším přemýšlí, ale většina nad tím asi mávne rukou a půjde zase dál.

Co tedy změní jeden život? Co změnil ten můj? Možná, že právě teď změnil ten váš, ale nedělám si iluze, už nejsem najivka. Vzdávám se všech nadějí, teď je to pouze na vás.

Tento příběh věnuji své sestře malé
Lu a všem lidem, myslícím
podobným způsobem jako já. To, aby
věděli, že v tom nejsou sami.

